

kan det komme til at falde noget haardt, at man det sidste Aar forhøjer med et betydeligt Beløb, fordi Ansættelsen mulig i det foregaaende Aar har været noget for lav. Man kan nemlig ikke sige, at det er den skattepligtiges egen Skyld, naar Ansættelsen er sket efter Skøn, altsaa uden Selvangivelse. Det er derfor meget rimeligt, at man begrænser Retten til at omgøre Ansættelsen til to Aar i disse Tilfælde, hvor der ikke foreligger Regnskab, og Ansættelsen er skønsmæssig. Men jeg finder det lige saa rigtigt, at denne Begrænsning ikke gælder for Aktieselskaber eller overfor dem, der har Bogføringspligt. Jeg skal senere oplyse, hvilke Beløb der er indvundet for Statskassen ved Revision af disse Skatteansættelser. Jeg tror, at hverken Staten eller de øvrige Skatteydere vil være tjente med, at disse Beløb ikke indgaar.

Der foreslaas endelig en Skærpelse af Selvangivelsespligten, idet det paalægges Personer, som har Pligt til at føre autoriserede Handelsbøger, samt skattepligtige Dødsboer, Selskaber, Foreninger og andre Institutioner sammen med Angivelse af deres Indkomst at indsende Driftsregnskab og Opgørelse over Status ved det paagældende Driftsaars Begyndelse og Slutning, og denne Pligt paalægges ogsaa andre skatteyndende Personer, for saa vidt de fører Driftsregnskab eller foretager aarlig Statusopgørelse. Denne sidste Tilføjelse er i og for sig overflødig, thi selv om man ikke kunde fremtvinge Regnskab for det foregaaende Aar fra dem, der ikke er bogføringspligtige, er der jo den Udvej, som man altid har benyttet, gennem en Forhøjelse at tvinge de paagældende til at godtgøre, at deres Indkomst ikke er højere. Jeg kan dog tiltræde disse Bestemmelser. Jeg indser egentlig ikke, at man bør eller kan gaa herudover, thi hvad er tvungen Selvangivelse? Man vil formodentlig ikke hermed have forbundet Forestillingen om andet eller mere, end at man udsætter sig for en betydelig Skatteforhøjelse, naar Selvangivelse ikke sker. Straffe Folk, der ikke er i Stand til at godtgøre, hvad deres Indkomst er, paa anden, maaske korporlig Maade vil man dog vel ikke. Jeg finder det derfor rigtigt, baade at denne Skærpelse er foreslaaet, og ogsaa, at man er blevet staaende derved, da de Midler, man har til Raadighed, har vist sig virksomme gennem Aarene; det skal jeg senere vise.

Der er et Middel til, som er nyt, og som sikkert vil bidrage meget til, at man

faar de virkelige Indtægter frem. Jeg tænker paa Bestemmelsen om, at Skatteraadet kan tilkalde regnskabskyndig Bistand. Disse Raad har ofte erkendt, at de har savnet dette. Det har medført, at et meget stort Tal af Skattesager er gaaet ind til Landsoverskatteraadet, som er blevet overvældet af dem. Med denne Bistand tror jeg, at Skatteraadene vil være i Stand til selvstændig at behandle et langt større Antal Tilfælde. Det vil endvidere være en Lettelse for de paagældende Skatteydere, at de kan faa Lejlighed til at konferere om de Ting, hvorom der kan være Uenighed og Uklarhed i deres Regnskab, med en sagskyndig. Med disse Bestemmelser tror jeg, at det vil være muligt at gennemføre en retfærdig Skatteligning, og jeg vil derfor fraraade, at man gaar videre, og at man skaber et Embedsmandsapparat til at foretage disse Arbejder.

Det, der i den sidste Tid er kommet frem, giver mig Anledning til nogle Bemærkninger om Skatteansættelserne og Skattefordelingen. I den Kronik, jeg har nævnt, af tidligere Finansminister Brandes, har denne givet til Kende, at man havde haft Haab om Lettelse i de direkte Skatter, men at dette Haab er blevet skuffet. Jeg ved meget vel, at Brandes ikke er nogen speciel Ven af direkte Skatter. Jeg kan derfor forstaa, at han havde ventet en Lettelse paa disse Omraader, men saa gør han nogle Bemærkninger om Lettelse, der dog alligevel er indført. Det hedder nemlig, hvad jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil citere: „Der findes en lille Lettelse, som man tør haabe vil komme de jydsk Gaardmænd til gode, nemlig for mellemstore Indtægter, hvis nogen jydsk Bonde skulde naa over en Skatteindkomst af 3 000 Kr. Man tør gaa ud fra, at Hr. Pinstrup vil benægte dette, og Sandsynligheden taler ogsaa derimod, da hidtil en Gaardmand almindeligvis ikke kommer op over en Skatteindtægt af 1 800 Kr., selv hvor hans Indtægt tilsyneladende naaede op imod de 20 000 Kr. Forstaa det, hvo som kan. Forsynets Veje er uransagelige. Kun Erfaringerne godtgør, at Sogneraad og Ligningsmyndigheder udenfor Købstæderne ikke formaar at udfinde store Indtægter, selv om den paagældende Gaardmand selv sad i Raadet og kunde give Oplysninger fra første Haand“. Det er nu egentlig beklageligt, at netop Hr. Brandes, der tidligere som Finansminister har staaet i Spidsen for Skattevæsenet her i Landet, kan være saa uvidende paa dette Punkt,